

211. οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτῶ τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὧν σῶμα μετέχει, οὐδέ τις λόγος οὐδέ τις ἐπιστήμη, οὐδέ που ὄν ἐν ἐτέρῳ τινι, οἷον ἐν ζώῳ ἢ ἐν γῆ ἢ ἐν οὐρανῶ (b) ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ, ἀλλ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ μεθ' αὐτοῦ μονοειδὲς αἰεὶ ὄν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκείνου μετέχοντα τρόπον τινὰ τοιοῦτον, οἷον γιγνομένων τε τῶν ἄλλων καὶ ἀπολλυμένων μηδὲν ἐκεῖνο μήτε τι πλεον μήτε ἔλαττον γίγνεσθαι μηδὲ πάσχειν μηδέν. ὅταν δὴ τις ἀπὸ τῶνδε διὰ τὸ ὀρθῶς παιδευαστεῖν ἐπανιών ἐκεῖνο τὸ καλὸν ἄρχηται καθορᾶν, σχεδὸν ἂν τι ἄπτοιο τοῦ τέλους. τοῦτο γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὀρθῶς ἐπὶ (c) τὰ ἐρωτικά ἰέναι ἢ ὑπ' ἄλλου ἄγεσθαι, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἔνεκα τοῦ καλοῦ αἰεὶ ἐπανιέναι, ὥσπερ ἐπαναβασμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἐνός ἐπὶ δύο καὶ ἀπὸ δυοῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιτηδεύματων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, καὶ ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτῆσαι, ὃ ἐστὶν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα, καὶ γινῶ αὐτὸ τελευτῶν ὃ ἐστὶ (d) καλόν. ἐνταῦθα τοῦ βίου, ὦ φίλε Σώκρατες, ἔφη ἡ Μαντινικὴ ξένη, εἶπερ που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπῳ, θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν. ὃ ἐάν ποτε ἴδῃς, οὐ κατὰ χρυσίον τε καὶ ἐσθῆτα καὶ τοὺς καλοὺς παῖδάς τε καὶ νεανίσκους δόξει σοι εἶναι, οὐς νῦν ὀρῶν ἐκπέπληξαι καὶ ἔτοιμος εἶ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πολλοί, ὀρῶντες τὰ παιδικὰ καὶ συνόντες αἰεὶ αὐτοῖς, εἴ πως

Και δεν γίνεται ορατό σε εκείνον αυτό το καλό όπως λ.χ. κάποιο πρόσωπο ή χέρια ούτε κάποιο άλλο που έχει σχέση με το σώμα, ούτε σαν λόγος ή γνώση, ούτε βρίσκεται κάπου αλλού, όπως σε κάποιο ζώο ή στη γη και τον ουρανό, ούτε μέσα σε κάποιο άλλο, αλλά αυτό αποκλειστικά από μόνο του σχηματίζει ανεξάρτητο και μοναδικό είδος και τα άλλα καλά συμμετέχουν σ' αυτό κατά τέτοιο τρόπο, ώστε, ενώ αυτά γίνονται ή χάνονται, να μην υπάρχει σ' αυτό καμιά επίπτωση, μήτε δηλαδή, «να αυξάνεται, μήτε να ελαττώνεται η να παθαίνει κάτι.

Όταν λοιπόν κάποιος συνεχίζοντας από εδώ την πορεία του, επειδή εφαρμόζει ορθά την παιδευαστία, αρχίζει ξεκάθαρα εκείνο το καλό να διακρίνει που θα μπορούσαμε να πούμε ότι πλησιάζει την τελειότητα.

Αυτή συνίσταται στην ορθή ερωτική πορεία με απώτερο στόχο και σταθερή πυξίδα εκείνο το καλό, όπως κάποιος που χρησιμοποιεί κλίμακα διαβάθμισης, από το ένα στα δύο, από τα δυο σε όλα τα καλά σώματα, από τα καλά σώματα στις καλές ασχολίες, από τις ασχολίες στα καλά μαθήματα, και από τα καλά μαθήματα γίνεται στάση σ' εκείνο το μάθημα, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά το μάθημα του ίδιου του ωραίου, και στο τέλος θα υπάρξει αποκάλυψη και γνώση της οντότητας αυτού του ωραίου.

Σ' αυτή λοιπόν τη φάση της ζωής, ενδεχομένως και κάπου αλλού,» είπε η ξένη από τη Μαντινεία, «ο άνθρωπος μπορεί να βιώσει και να οδηγηθεί στη μέθεξη του καλού αυτού.

Αυτό, αν το δεις ποτέ, θα καταλάβεις ότι δε μοιάζει ούτε με χρυσάφι ή ενδυμασία ή με τα όμορφα αγόρια και τους νεαρούς, τους οποίους τώρα βλέπεις και ζαλίζεσαι και είσαι έτοιμος και συ και άλλοι πολλοί που βλέπετε τα τρυφερά αγόρια και δεν ξεκολλάτε απ' αυτά, αν ήταν δυνατόν, μήτε να τρώτε μήτε να πίνετε, αρκεί

οἷόν τ' ἦν, μήτ' ἐσθίειν μήτε πίνειν, ἀλλὰ θεᾶσθαι μόνον καὶ συνεῖναι. τί δῆτα, ἔφη, οἴομεθα, εἴ τῳ γένοιτο (ε) αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρὸν, ἄμεικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυαρίας θνητῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν δύναιτο μονοειδὲς κατιδεῖν; ἄρ' οἶει, ἔφη, φαῦλον βίον γίγνεσθαι ἐκεῖσε βλέποντος ἀνθρώπου καὶ ἐκεῖνο ᾧ δεῖ θεωμένου καὶ συνόντος αὐτῷ;

μονάχα να τα βλέπετε και να τα συντροφεύετε.

Τι λοιπόν πιστεύουμε, αν γινόταν σε κάποιον να δει αυτό το ωραίο ειλικρινές, καθαρὸ και γνήσιο, χωρίς να είναι μολυσμένο με σάρκες ανθρώπινες και χρώματα και κάθε είδους μωρολογία των θνητών, αυτό το θεϊκό ωραίο θα μπορούσε να το δει σαν ανεξάρτητο και μοναδικό είδος;

Άραγε νομίζεις ότι η ζωή είναι φαύλη, όταν ο άνθρωπος προσανατολίζεται και βλέπει εκείνο, το οποίο κατ' εξοχήν πρέπει να παρατηρεί και να συναναστρέφεται;